

Anica
Perpar

Mariji mojega otroštva

Mariji
bi morala napisati
veliko pesmi.

Bila mi je oče,
bila mi je mati,
sestra
in brat.

Nikoli pa ni bila moj sodnik.

Vem,
da je prosila zame
in vem,
da je bila uslišana.

*

Mariji,
ki me je našla postarano od lakote,
upognjeno nad korenine starega drevesa
z upanjem na smrt,
razžaljeno
in ponižano do jeze.

Dala mi je svoj kos kruha
in ni me gledala,
ko sem jedla.

Potem sva se igrali,
obe enako siti,
do Ave Marije.

*

V Marijini hiši
so živele vse stvari
v blagoslovljenem sožitju.

Blago na šivalnem stroju,
maček na zapečku,
usnje, smola, dreta in trinožni stol,
roženkravt v oknu,
sveža vrtnica pred kipcem sv. Antona,
vezen prt na mizi,
ura z neutrudnim nihalom in črnimi utežmi,
slike živih in umrlih v skupnem okviru,
ogledalo, šopek posušenih rož,
jabolka
in oče
in mati.

V sanjah je bil Marijin dom tudi moj dom.

*

Marija
mi je podarila
srebrno žlico.
Edini razkošni predmet
mojega otroštva.

Odklenila je vrata
moje domišljije.
Zgodbe sem pripovedovala Mariji.

Žlico je vrnila moja stara mama.

Marija
mi jo je kmalu prinesla nazaj.

*

Marija
mi je prva spregovorila
o skrivnostih
ženskega telesa.

Rekla sem ji,
da laže.

Dobra
in neskončno potrpežljiva
je znova sanjala
svojo in mojo
žensko prihodnost.

Spodila sem jo.

Potem sem se skrila
in dolgo jokala.

*

Marija
se je rodila dobra.

Namučila sem se,
ko sem ji hotela biti podobna.

Moji otroci ne poznajo nobene Marije.

*

Z Marijo
sva ljubili ciklame.

Dajali sva jim imena
in vdihnili dušo.

Odkrili sva lepoto
stvariteljstva.

Nekega dne
sva potrgali cvetne glavice
in jih pomendrali na kamnu.

Vijoličasta kri naju je strašila v spanju.

*

Takrat
je zorelo žito.

Z Marijo
sva sedli med klasje
in sijalo je sonce
najinega otroštva.

Lakota
nama je odkrila:
kruh teptava
in bog vidi najin greh.

Zbežali sva iz raja.